



FM15/38
Nuuk 12. Maj 2015
Juliane Henningsen

Forslag til Inatsisartutbeslutning om at Naalakkersuisut pålægges at kontakte kommunerne med henblik på at vurdere antallet af, og sags- og arbejdsbyrden for, sagsbehandlere, der arbejder med socialt udsatte børn og unge, og om der afsættes tilstrækkeligt med ressourcer til området, samt om det vil være muligt og hensigtsmæssigt at fastsætte vejledende sagstal for sagsbehandlerne. Resultaterne af Naalakkersuisuts undersøgelse og vurdering skal omdeles i form af en redegørelse til Inatsisartut senest den 1. april 2016.

(Medlem af Inatsisartut Aaja Chemnitz Larsen, Inuit Ataqatigiit)

De fleste børn i Grønland lever et trygt liv. Børn som man har draget omsorg for bliver til stærke voksne mennesker. De har ressourcer til at tage en uddannelse og deltage i samfundet. Dette er en ret for alle børn. Men iblandt os er der børn, hvis forældre ikke kan give dem denne omsorg. Omsorgssvigten er meget omfattende i vores samfund. Vores tal viser, at 23% af vore børn er omsorgssvigtede. Og 7% af børnene er anbragt udenfor hjemmene. Det er synlige tegn på denne omsorgssvigt. Omsorgssvigt kan resultere i en manglende følelsesmæssig kontakt til omverdenen, vrede, skade på hjerne og sjæl og sygdomme.

Det at vi allesammen drager omsorg for vore børn er meget afgørende. Og i tilfælde af, at der sker omsorgssvigt – også hvis det kun er en mistanke, skal vi vide hvor og hvem vi skal henvende os til. For realiteten er, at vi alle har et medansvar. Hvis jeg har en mistanke om, at et barn ikke har noget at spise, lever i et alkoholiseret hjem, har være udsat for vold eller på anden vis er omsorgssvigtet, så er det min pligt at melde det.

Og hvad sker der når jeg i følge min pligt melder det? Så er det i følge loven den kommunale sagsbehandler der tager sagen. Men vi ved også, at sagsbehandlere ude i kommunerne har så meget at lave, at de har svært ved at følge med. Og at nogle af dem går ned med stress. Og det er ikke så underligt. For det er sådan det er i dag. Ved deres tilsyn opdagede Naalakkersuisut sidste år, at anmeldelser kunne ligge helt op til flere år uden at der blev taget hånd om dem. Dette er ikke forsvarligt. Vi skal handle for at beskytte børnene.

Hvis vi skal sammenholde sagsbehandlernes arbejdsvilkår her med andre lande får vi et helt andet billede. F.eks. sidder en socialrådgiver i Sverige med 15-20 sager. I Danmark er tallet på 30-60 sager pr. sagsbehandler.

Derfor er det vigtigt, at vi laver en vurdering af vores status her. Og det som Aaja

Chemnitz Larsen tager op her er yderst relevant. Fra de offentlige side må man erkende, at uanset hvor flot loven tager sig ud – så kan man ikke realisere den hvis den nødvendige arbejdskraft ikke er til stede. Så derfor kan vi ikke komme udenom at sætte et loft for de antal sager som en sagsbehandler må sidde med. Og desuden må der udfærdiges en redegørelse for sagsbehandlerens arbejdsvilkår, for hvis de er ikke er gode vil man fortsætte med manglen på arbejdskraften.

Da dette også er inkluderet i Naalakkersuisut's arbejde, godkender vi ændringsforslaget. Fra nu af må kommunerne få mere støtte og vi må fra Inatsisartut føre en større dialog med dem. Alle kommunerne må følge med ift. deres målsætninger. Og ligeledes må vi følge op omkring målsætningerne for, at der skal laves handlingsplaner for alle anbragte børn og unge. Kan Naalakkersuisut oplyse om hvor langt man er nået på dette område?

Ved at fastsætte et maximum sagstal pr. sagsbehandler kan man dermed bedre holde opsyn med alle anbragte børn og deres belastede familier. Og ved en bedre og mere hensigtsmæssig organisering vil man også bedre kunne fastholde arbejdskraften.

I dette arbejde bør man inkludere redegørelsen "Fra lov til virkelighed" som er udarbejdet af MIO; redegørelsen bør munde ud i en ændring. Jeg vil her til sidst gerne anmode Naalakkersuisut om, at man i forbindelse med fornyelsen af loven om hjælp til børn og unge må tænke i at inkludere dette forslag.

Til sidst vil jeg gerne sige, at jeg mener at vi må have en langt større dialog omkring vilkårene for børnene og omsorgssvigten med henblik på at finde fælles løsninger. Alles medansvar må være overskriften – vi må skabe de bedste vilkår for børnene.